

[Den fungerende Statsminister.]

blev det samme, en Sæmmenslutning af de 5 Partier mod de to Regeringspartier. Man mente fra Venstres og konservativ Side, at Kampen vel skulde afværges, men at der paa samme Maade som i Fjor til Lovforslaget skulde knyttes en Bestemmelse om en Voldgiftsret, hvor Sagen skulde endelig behandles.

Naar hele Forhøjelsen efter „Nationaltidende“s Opgørelse altsaa kun andrager godt 7 Mill. Kr., og naar man af Mæglingsforslaget ser, at de største Forhøjelser vist andrager 6—7 Øre i Timen og paa mange Omraader betydeligt mindre, tror jeg, at alle ærede Medlemmer vil være enige med mig i, at der ikke kan være meget at skære ned. Kan der vindes en enkelt Øre et eller andet Sted, ja, saa maa Følgen vel ogsaa blive, at der bliver lagt en eller anden Øre til her eller der. At der skulde kunne indvindes noget væsentligt for Arbejdsgiverne, betragter jeg som aldeles udelukket. Derfor vilde det efter min Mening være et Spild af Tid, om man nu traf en Bestemmelse, hvorefter man igen i 14 Dage eller en Maaned skulde forhandle om Spørgsmaalene. Man kan sige, at der skete ikke noget derved, idet Strejker og efterfølgende Lockout var forbudt, men en vis Uro og Utilfredshed vilde alligevel være til Stede.

Jeg tror, at alle venter, at Lovforslaget bliver vedtaget, og jeg anbefaler det til hurtig Behandling og hurtig Vedtagelse i dette høje Ting. Strejkerne er varslet til i Morgen ved normal Arbejdstids Begyndelse, og det vil sige, at hvis Lovforslaget ikke er vedtaget i Dag i rimelig Tid, vil Arbejderne, naar de i Aften forlader deres Arbejdsplads, foreløbig tage Afsked med den, Fyrene vil blive slukket under Kedlerne, og nogen Standsning kan let indtræffe. Det mener jeg vil være ganske upaa-krævet, og jeg skal derfor tillade mig at anbefale Lovforslaget til en velvillig og hurtig Behandling og endelig Vedtagelse i dette høje Ting.

V. Buhl: Som det allerede er sagt af den højtærede fungerende Statsminister, er Situationen i Dag den, at hvis ikke Lovgivningsmagten griber ind, gaar vi i Morgen ind i en stor, landsomfattende Arbejdskamp, der med den Styrke og de Kampmidler, de to Parter raader over, vil kunne faa en Rækkevidde, som ingen nu kan overse. For de fleste er denne Fare kommet som en uhyggelig Overtaskelse, og der kan ikke være Tvivl om, at den alt overvejende Del af Befolkningen er af den Mening, at der i

disse Tider er Vanskeligheder nok at slaas med i Forvejen, og at denne Kamp derfor bør standses i Opløbet.

Det kan heller ikke være saadan, at der Dag ud og Dag ind af alle Kræfter arbejdes paa at holde Beskæftigelsen i Gang, at fremme Produktion og Omsætning, at støtte Afsætningen af vore Landbrugsvarer ved at opretholde vor Købekraft over for Ulandet, og at saa samtidig en Kreds af Arbejdsgivere, der saa vist ikke er i Nød, skal kunne lægge den døde Haand paa store Dele af Erhvervslivet paa Grund af Uoverensstemmelser, der ikke er af dybt-gaaende Karakter, men skyldes, at der er foreslaaet en beskeden Lønforhøjelse i en Tid med stigende Priser. Det vil derfor ogsaa blive hilst med Tak og Anerkendelse i vide Kredse, at Regeringen i denne Situation har grebet haandfast ind og nu bringer denne faglige Konflikt til Afslutning lige saa hurtigt, som den er opstaaet.

Der er navnlig to Ting, som maatte give Tro til, at det i Aar vilde lykkes at komme fredeligt igennem Overenskomstforhandlingerne. Dels er der ved de nye Forhandlingsregler givet Parterne den saa stærkt savnede Adgang til i Ro at gennemarbejde hele det foreliggende Stof og komme til Forstaaelse angaaende de mange Enkeltspørgsmaal, som melder sig rundt omkring i Organisationerne, dels er der ved den Tarifregulering, som fandt Sted i Fjor for de Fag, hvis Forhold da var til Behandling, trukket visse Hovedlinier op, som man maatte regne med ogsaa vilde angive Rammerne for Sagerne Behandling i Aar. Saa vidt det kan skønnes, har da ogsaa begge disse Forudsætninger holdt Stik.

Medens man i Fjor ikke mindst fra Arbejdsgiverside beklagede sig over, at Behandlingen af Forligsforslagets Enkeltheder ikke havde været grundig nok, anerkendes det nu, at de nye Forhandlingsregler har haft en gavnlig Indflydelse paa Arbejdet med Enkelthederne, og hvad Hovedlinierne angaar, maa man, selvfølgelig kan jeg sige, gaa ud fra, at Sagerne, efter at de er naaet frem til Forligsmanden, er bragt ind i de samme Baner, som blev fulgt i Fjor.

Fra Arbejderside har man da ogsaa trods videregaaende Ønsker vist den Resignation at slutte sig til Forligsmandens Forslag. At det ikke er gaet helt glat, forekommer mig forstaaeligt nok. De store Dividender og Tantiømer, som i dette Foraar regner som en sød Manna ned over Aktionærerne og Lederne i de store Bedrifter, kan jo ikke netop mane Arbejderne